

Diana Krall

از نواهای محزون سیاهپوستان مهاجر تا عاشقانه‌های پورتو

◆ کیوان میرهادی

نقد

مشروبات الکلی، موسیقیدانان جاز به روی کشتی هارتند، بعضی کوچ کردند به سمت شمال و شهرهای شیکاگو و نیویورک هدف گرفتند. منتها این بار سلیقه‌ها و نوازندگی‌های پرشورتری قدم به عرصه وجود گذاشت و نوازندگان خیره‌ای (ویرتوز) همچون «لونی آرمسترانگ» و «دوک الگتن» با اجراهای پرشور خود چهره‌ای تازه به موسیقی جاز بخشیدند. موسیقی جاز سپس با رقص‌هایی نظیر Swing و Chariton در آمیخت و اصلاً برای سرگرم کردن نبود بعد در دهه‌های ۶۰ و ۷۰ میلادی با ظهور افرادی نظیر «جان کاترین» و «سابل دیویس» ظهور مکاتب «باب»، «بی‌باب» و «کول» و ظهور موسیقی جاز از بیخ و بن عوض شد، به گونه‌ای که امروزه از موسیقی جاز جز برداشت‌هایی بریتمو و ابتدایی از ارکسترهای افسانه‌ای «جلی رل ماردین» یا «کینگ اولیور» چیزی عاید موسیقیدانان نمی‌گردد. امروزه با این که فستیوال‌های چندروزه جاز در پایتخت‌های مهم اروپایی، آمریکایی و کانادایی شکل گرفته‌اند اما دیگر خبری از آن ارکسترهای کنایی رقص یا سوتینگ با جازهای دیگری که نام برده شد

نام موسیقی: آلبوم Live in Paris
کاری از: دیانا کرال

«موسیقی جاز» پدیده‌ای است که صد و اندی سال در جهان ناب آورده است. از روزگاری که این موسیقی به صورت نواهای محزون سیاهپوستان مهاجر به آمریکای شمالی به حالت سئول و جواب خوانده می‌شد تا زمانی که این دستجات با سازهایی نظیر کلارینت، ترومبون و طبل نظامی گروه عزاداران راتاشهر مشابه می‌کردند، موسیقی جاز جز، لاینفک زندگی مردم بود و اصلاً هویت سیاهان قلمداد می‌شد. عرصه‌های بعدی تحول «جاز» به صورت ظهور گروه‌های مخفی در بارهای زیرزمینی شهر «نیواورلئان» و ظهور سبک‌های «دیکسی لند» «نیواورلئان» بود که سرآغاز ارتش آمریکا بازار را داغ‌نگ می‌دانستند، بعداً این موسیقی با ورود مشروبات الکلی و رقص‌شکلی دیگر گرفت و حالتی اغراق‌آمیز در جامعه آن روز آمریکا پدید آمد. دهه‌های ۷۰ و ۳۰ میلادی پیدا کرد. سپس با ممنوع شدن بارها و تعطیلی رقص‌ها و منع مصرف

همراهی ارکستر سمفونیک تمام و کمال در پاریس در سطحی بالا و هنری شکل گرفته است. امپریو آیزهای زیبای خود او و تکنوازان ارکستر او نیز، صداهای زخم و مخملی آنسابل دست در دست پرسبکیو صدای ارکستر سمفونیک غربی، اجراهای فراموش نشدنی از موسیقی جاز به شما می آید، به طوری که شنونده آلبوم در کمال آسودگی می تواند تاریخ جاز را نسبتاً از دهه ۴۰ به بعد مروری گذرا و سطحی کند و با سبک و سیاق آن آشنا گردد. البت «بی باب» در این میانه مستثنا است و «دایان کرال» در چند آلبوم خود نشان داده که با این سبک میانه ای ندارد. او «بلوز» [Blues] های معروف تاریخی را ترجیح می دهد و در سبکی بخته به نوآوری و تنظیم دوباره این آثار زیبا می پردازد. اشعار ترانه ها با از خود اوست با این که به صورت اوریزینال جزه آهنگ بوده و همگی در وزن و سیاقی معقول و به دور از هیاهو و الفاظ رکک. که معمولاً در چهار دهه های ۲۰ و ۳۰ دیده می شود. است و عمق و معنایی خاص دارد.

می ماند یک نکته و آن این که یکی از علل محبوبیت خانم «کرال» علاوه بر هنر او، میبک حساب شده صورت است که به طور عمد عیناً شبیه بت راک اندرول آمریکا، یعنی الویس پریسلی گرفته برداری شده، ضمن آن که دهان خواننده کمی متمایل به راست است که برجذابت کار افزوده است. ■

نست. امروزه نوازندگان ترجیح می دهند در کلوب های ساکت و آرام نیورکی یا فرانسوی یا کلوب هایی با هواداران محدود و سبک های کوتاه و اسپانس (فضا) محدود نوازندگی کنند با این که برای شبکه های رادیویی - تلویزیونی یا حداکثر اگر خیلی معروف باشند برای کمیته های معظم ضبط سی. دی اجرا و ضبط کنند. به یک تعبیر، موسیقی جاز در ممالک غیر شرقی (جز ترکیه و ژاپن) آن قدرها که ما در ایران خیال می کنیم، طرفدار ندارد، به عنوان مثال اگر گروه «رولینگ استونز» بتواند با مشارکت دولت کانادا کنسرتی پانصد هزار نفره برگزار کند، این مهم برای نستیوال جاز معروف «نورتو» در ظرف حتی ده روز نیز امکان پذیر نخواهد شد و مسلم است که موسیقیدانان جاز اکثراً سطح هنری به مراتب بالاتری از گروه راک یاد شده دارند. به هر حال تقدیر هر چه بود و هست، خانم دایان کرال [Diana Krall] با سستی حدود سی و اندی سال توانست با آلبوم «Live in Paris» یکی از جایزه های مهم موسیقی جهان یعنی «Grammy» را نصیب

خود کند. اجراهای کرال از سوئینگ و بلوزهای ۱۶ میزانی استاندارد گرفته تا عاشقانه های Porter «Cole» را شامل می شود، اجراهایی با تنظیم خود او که نوازنده توانایی بیانو نیز هست با ارکستر جمع و جور شامل نو گیتار، یک باس و درامر و البته به

صله

